

РЕШЕНИЕ

№ 1910

гр. София, 22.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 08.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **7632** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. Л. К. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №8121К-8799/14.07.2021г. на министъра на вътрешните работи, В ЧАСТТА по т.2 с която, на основание чл.214, ал.1, т.1 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР), е отстранен временно от длъжност комисар С. Л. К. и е разпоредено да му бъдат иззети служебната карта, личният знак и служебното оръжие.

В молба от 16.09.2021г. жалбоподателят е посочил като предмет на спора и ЗАПОВЕД №8121К-10066/09.09.2021г. на министъра на вътрешните работи с която, на основание чл.33, ал.9 във вр. с чл.214, ал.3 ЗМВР, е изменена т.2 от Заповед №8121К-8799/14.07.2021г. като е удължен еднократно срокът на временното отстраняване от длъжност на комисар С. Л. К. с един месец, смятано от 15.09.2021г.

Жалбоподателят претендира за недействителност на процесната Заповед №8121К-8799/14.07.2021г., в оспорваната ѝ част по т.2 и на издадената впоследствие Заповед №8121К-10066/09.09.2021г., без да излага конкретни доводи за тяхната незаконосъобразност. Твърди, че изпълнявайки длъжността директор на Регионалната дирекция „Гранична полиция“ при Главна дирекция „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи (РДГП, ГДГП, МВР) няма възможност да възпрепятства извършването на дисциплинарна проверка срещу него. Чрез процесуалния си представител адв. Х. моли съда да отмени в оспорваните им части Заповеди №, № 8121К-8799/14.07.2021г. и №8121К-10066/09.09.2021г. на министъра

на вътрешните работи и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски за адвокатско възнаграждение. Доводи за незаконосъобразност на оспорваните административни актове излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – МИНИСТЪР на вътрешните работи, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Р. поддържа, че в оспорваната и част по т.2, Заповед №8121К-8799/14.07.2021г. е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Твърди също, че е законосъобразен и последващият акт за изменение на срока за временно отстраняване от длъжност на комисар К.. Не претендира за разноски. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуални административни актове, които подлежат на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.211 ЗМВР. Подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирано лице, чиито права и законни интереси са непосредствено засегнати от административния акт.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорваните актове, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед №8121К-8799/14.07.2021г. и Заповед №8121К-10066/09.09.2021г. са издадени от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.214, ал.1, т.1 във вр. с чл.207, ал.1, т.1 и чл.215, ал.1 ЗМВР.

Заповед №8121К-8799/14.07.2021г. е в предписаната от закона форма и при издаването ѝ не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират нейната отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административно-производствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Актът е постановен и в съответствие с приложимите материалноправни норми и с целта на закона.

С разпоредбата на чл.214, ал.1 ЗМВР – посочена като правно основание за издаване на Заповед №8121К-8799, е предвидена възможност за временно отстраняване от длъжност на държавен служител в МВР, при наличие на някое от изчерпателно установените основания, сред които и образувано срещу служителя дисциплинарно производство по чл.207, когато служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина. В този случай отстраняването се извършва от органа, образувал дисциплинарното производство. В ал.5 на чл.214 е регламентирано, че за времето през което е бил отстранен държавният служител не получава заплата, с изключение на случаите по ал.1, т.2а. Когато обаче, дисциплинарното производство бъде прекратено или когато на служителя не бъде наложено наказание "уволнение", той се възстановява на заеманата длъжност и му се изплаща възнаграждението за времето на отстраняване (чл.214, ал.6 ЗМВР). Съгласно чл.215, ал.1 ЗМВР при временно отстраняване от длъжност във връзка с образувано дисциплинарно

производство органът разпорежда и изземване на служебната карта, личния знак и служебното оръжие. Законът – чл.214, ал.3 ЗМВР, е предвидил максимален срок за временното отстраняване по повод на дисциплинарно производство – до 2 месеца, като този срок според същата разпоредба може еднократно да бъде удължен с още един месец.

От анализа на цитираните разпоредби следва извод, че целта на временното отстраняване от длъжност на държавния служител е да се ограничи възможността му да повлияе или да попречи на развитието на воденото дисциплинарно дело поради длъжността която заема, като по този начин се осигурява възможност за провеждане на обективно и безпристрастно дисциплинарно производство. Нормата на чл.214, ал.1 ЗМВР е диспозитивна и предоставя на административния орган да прецени наличието на основания за отстраняване на служителя от работа във всеки конкретен случай при осъществяване на предвидените в закона фактически предпоставки. Макар административният орган да действа в условията на оперативна самостоятелност, това не го освобождава от задължението да мотивира избора си да предприеме тази крайна стъпка на ограничаване, макар и временно, на правото на труд на служителя.

В настоящия случай срещу жалбоподателя е било образувано дисциплинарно производство с процесната Заповед №8121К-8799 (т.1) и следователно е изпълнена хипотезата на чл.214, ал.1, т.1 ЗМВР. При издаване на административния акт, в оспорваната му част по т.2, ответникът е изпълнил и задължението да мотивира избора си едностранно, временно да отстрани от длъжност жалбоподателя К.. Това свое решение министърът на вътрешните работи е мотивирал с факта, че за установяване на обективната истина във връзка с воденото дисциплинарно производство ще бъдат провеждани разговори и снемани сведения от служители в гранично-полицейско управление (ГПУ) – Трън и граничен – контролно пропускателен пункт (ГКПП) – С. и освен това е налице възможност за манипулиране на данни в пътните книжа и разходните документи за служебните автомобили, зачислени на РДГП – Драгоман.

Настоящият решаващ състав приема, че изложените от ответника мотиви са ясни и могат да обосноват предположение, че държавната служба която жалбоподателят С. К. заема – директор на РДГП – Драгоман, в чиято структура попадат ГПУ – Трън и ГКПП – С., предпоставя възможност за въздействие върху подчинените му служители, което би могло да попречи или да възпрепятства разкриването на обективната истина във връзка с дисциплинарните нарушения за които срещу него е било образувано дисциплинарно производство. При това преценката за това дали да предприеме или не мярката временно отстраняване от длъжност законът е предоставил в компетентността на органа, образувал дисциплинарното производство и следователно в случая законът не е бил нарушен.

При направения извод за законосъобразност на Заповед №8121К-8799/14.07.2021г., в оспорваната ѝ част по т.2, неоснователни са оплакванията и срещу акта за изменението ѝ - Заповед №8121К-10066/09.09.2021г. Видно от оспорваните актове срокът за временно отстраняване на жалбоподателя К. от длъжност не надвишава нормативно установения максимален срок от три месеца (2 + 1), установен в чл.214, ал.3 ЗМВР. Както беше отбелязано законът изрично е предвидил възмездяване на служителя за времето в което не е получавал възнаграждение, в случаите когато дисциплинарното производство по ал.1, т.1 е прекратено или когато на последния не бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“.

По изложените доводи настоящият решаващ състав на съда приема, че Заповед №8121К-8799/14.07.2021г., в оспорваната ѝ част по т.2 и Заповед №8121К-10066/09.09.2021г., са законосъобразни административни актове и като такива не подлежат на отмяна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Л. К. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №8121К-8799/14.07.2021г. на министъра на вътрешните работи, В ЧАСТТА по т.2.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Л. К. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №8121К-10066/09.09.2021г. на министъра на вътрешните работи.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова